

**Sir Gadabout,
del foc a les brases**

Martyn Beardsley

Il·lustracions

Tony Ross

Traducció

Pere Martí Casado

**bam
bú**
EDITORIAL

1. Un convidat molt important

Fa molts i molts anys, quan encara no existien els vídeos i havies de decidir entre mirar el partit de futbol i perdre't la pel·lícula d'en James Bond, o mirar la pel·lícula i perdre't el futbol, hi havia un cavaller anomenat Sir Gadabout.¹

Era membre de la famosa Taula Rodona al majestuós castell de Camelot, un lloc tan remot que fins i tot el repartidor de diaris tenia feina per trobar-lo.

Sir Gadabout era un súbdit lleial del noble rei Artús i de la reina, Ginebra, la visió de la qual accelerava el cor de tots els homes. A més de la seva bellesa i del fet que era tan destra en feines de bricolatge com qualsevol home, Ginebra havia patentat feia poc un mètode per curar el singlot, relacionat amb l'ús d'una agulla de fer mitja, un tub de bussejar i 500 grams de gelatina de maduixa.

El rei i la reina eren uns governants tan justos i savis, i tan estimats pels seus súbdits, que amb prou feines hi havia desordres a les seves terres. De fet, Sir Lan-

1. La traducció literal del mot Gadabout seria *Pixavagant*: persona que va i ve sense fer gaire feina de profit.

celot, el Millor Cavaller del Món Sencer, i tots els altres cavallers de la Taula Rodona, tenien tan poca feina que es clavaven empentes entre ells d'una manera poc cavallerosa per ser els primers de lluitar amb qualsevol drac intrús que entrés per casualitat al regne.

A Sir Gadabout no li anaven del tot bé les coses en aquella època. Comparat amb els altres cavallers, no era ni tan fort ni tan ràpid, ni tan àgil, ni tan llest... ni res de res, en realitat. Tot i això, no feia pas tant que havia rescatat Ginebra de les horribles bruixes Morag i Demelza. Havia tingut una certa quantitat de sort, és veritat, però semblava que a hores d'ara ja ho havia oblidat tothom. Tot el que Sir Gadabout havia aconseguit des d'aleshores era, accidentalment, fer un salt

amb perxa amb la seva llança fora del camp del torneig durant una justa i enfrontar-se a un «drac», que va resultar ser un gripau holandès coix, una mica més gros del compte. No cal dir que va guanyar el gripau.

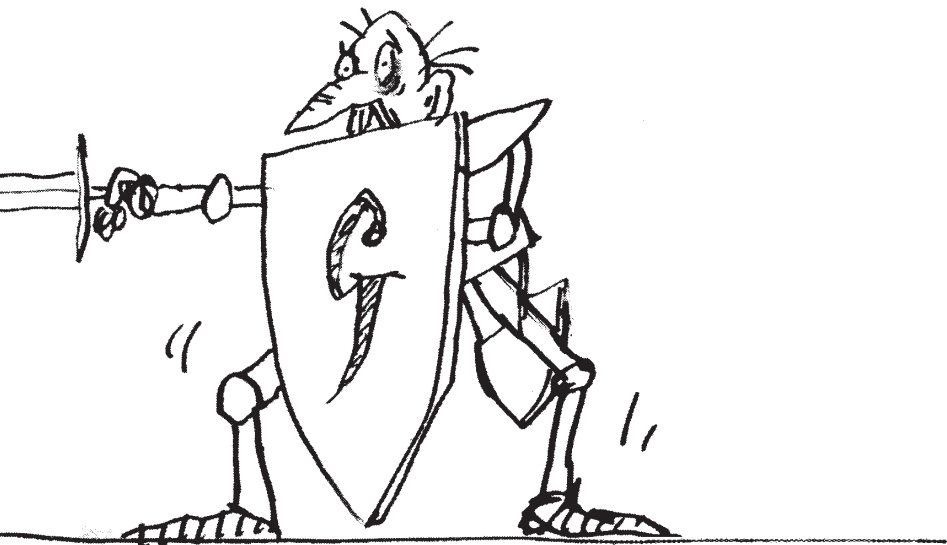
Un dia, just després de dinar, un guàrdia va avisar el rei Artús de l'arribada de visitants a la porta principal de Camelot.

–Qui són? –va preguntar el rei.

–Són Sir Rudyard el Ranci i el seu seguici, Majestat –va dir el guàrdia.

–Mentiria si digués que n'he sentit a parlar. Esperem visites, avui?

–No, Majestat. No obstant això, diu que és un cavaller al servei del rei Meliodas de Lyonesse.

–Ho és de debò? –va preguntar pensatiu el rei Artús. Meliodas era un famós governant i un bon amic seu–. Si és així, valdrà més que rebem Sir Rudyard el Ranci –es va girar cap a Sir Lancelot–. Crec que hauríeu d'enviar Sir Tristany a rebre'l.

–És de vacances, Majestat.

–Llavors podria fer-ho Sir Bors.

–S'ha trencat una cama en el seu valent intent d'ajudar Lady Eleanor, Majestat.

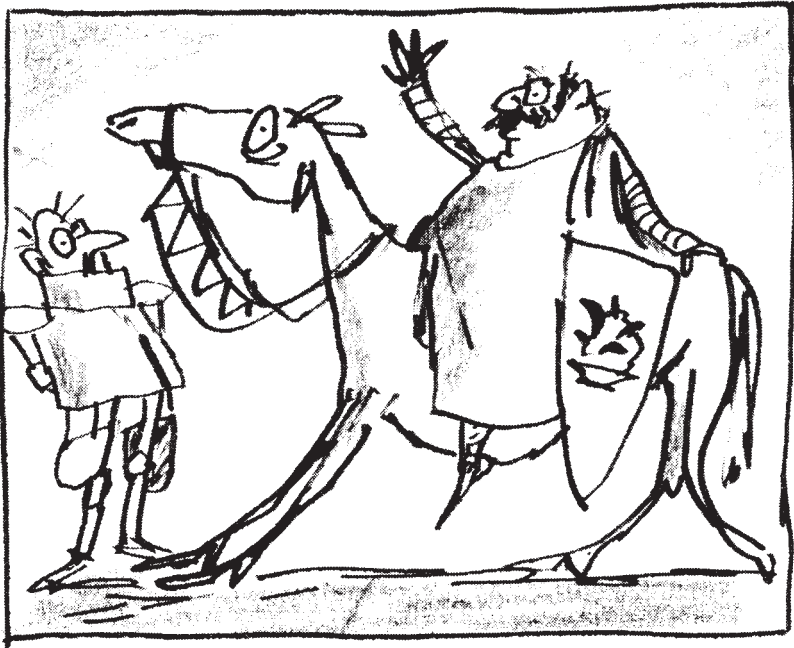
–Me n'havia oblidat. I Sir Mordred?

–Arriba tard, ha hagut d'esperar el revisor del gas.

Hi va haver un llarg silenci, mentre el rei Artús pensava en algú altre que pogués rebre els visitants.

En aquell precís moment, Sir Gadabout treia el cap per la porta...

Sir Gadabout era molt treballador i tenia bon cor, però no era el que podríem anomenar un «cavaller de primera». De fet, era oficialment el Pitjor Cavaller del Món. Era alt i prim; l'armadura sempre semblava que li anés petita, i duia l'espasa trencada per la meitat i enganxada amb cinta adhesiva. Tot i això, li havia fet costat en múltiples i desastroses aventures, com també ho havia fet en Herbert, el fidel escuder que acompanyava Sir Gadabout a tot arreu. En Herbert era un jove baixet i rabassut, amb els cabells castanys i llisos, que gairebé li tapaven els ulls. En Herbert sentia de-

voció pel seu senyor i s'havia barallat moltes vegades amb aquells que havien gosat insultar Sir Gadabout.

Així que va ser Sir Gadabout l'encarregat d'anar a rebre els visitants. Va acompanyar el guàrdia fins a les immenses portes del castell. Van abaixar el pesant pont llevadís de fusta per sobre el fossat, i Sir Rudyard el Ranci i el seu seguici van travessar-lo tot fent catric-catroc amb els seus cavalls.

–Salutacions. Sóc Sir Gadabout, i els dono la benvinguda a Camelot.

–Ben trobat, bon cavaller. Sóc Sir Rudyard el Ranci, lleial cavaller del rei Meliodas de Lyonesse.

Sir Rudyard era tan gras i gros que semblava que al seu pobre cavall li haguessin de fer figa les potes. Duia una armadura de color de gos com fuig que tenia incorporats nombrosos afegits per poder-hi acomodar la panxa inflada, la papada i altres parts prominents del seu cos immens.

L'escut estava adornat amb un emblema format per un plat ple a vessar de salsitxes amb puré de patates, però com que no el netejaven gaire sovint, semblava que el menjar estigués caducat.

Quan Sir Rudyard va obrir la boca per parlar, Sir Gadabout va observar que la tenia plena de dents negres i marrons tirant a grogues, i que Sir Rudyard tenia el desagradable costum d'escopir quan deia alguna paraula que contenia la lletra s. La cara era molsuda i a Sir Gadabout li recordava una patata gegant amb un nas aixafat i amb dos ulls petitons com de porquet.

–Aquesta és la meva dona, Lady Belladonna –va dir Sir Rudyard el Ranci, per presentar una dona amb la cara prima, el nas i la barbata punxeguts i la mirada enverinada–. I aquest és el meu escuder, l'Ivan Bregues –l'Ivan Bregues feia més de dos metres d'alt, tenia els braços que semblaven troncs d'arbre i el cap rapat, quasi quadrat–. I per acabar, però no per això menys important –va dir Sir Rudyard–, el meu petit gosset, Michael, conegut afectuosament com en Mick Boig.

El gos, una cosa negra, carregada de puces, va trotar cap a Sir Gadabout remenant la cua, i es va tombar panxa enlaire enjogassat.

–Ooh! –va exclamar Sir Gadabout, ajupint-se per fer-li pessigolles a la panxa–. Quin gos tan pre... AI!

En Mick Boig acabava de clavar les dents a la mà del cavaller.

–L’has espantat tu! –va acusar-lo Lady Belladonna amb veu aguda, mentre el gos tornava trotant cap al seu amo, esbossant un somriure vanitós.

–Us demano disculpes –va dir Sir Gadabout diplomàticament, mentre deixava un rastre de sang per tot el pati–. Què us porta a Camelot, Sir Rudyard?

–Venim com a humils viatgers, perduts entre l'enganyosa boira que envolta Camelot, buscant l'acollida de cavallers amics, l'hospitalitat i generositat dels quals és famosa arreu.

–El maleït repartidor de diaris ens ha indicat malament el camí –va dir Lady Belladonna amb malícia.

–Ara sigues un bon minyó i porta'm davant del rei Artús –va demanar Sir Rudyard.

–De seguida –va respondre Sir Gadabout–. El meu escuder s'ocuparà dels cavalls mentre vaig a veure si el rei és a punt per rebre-us.

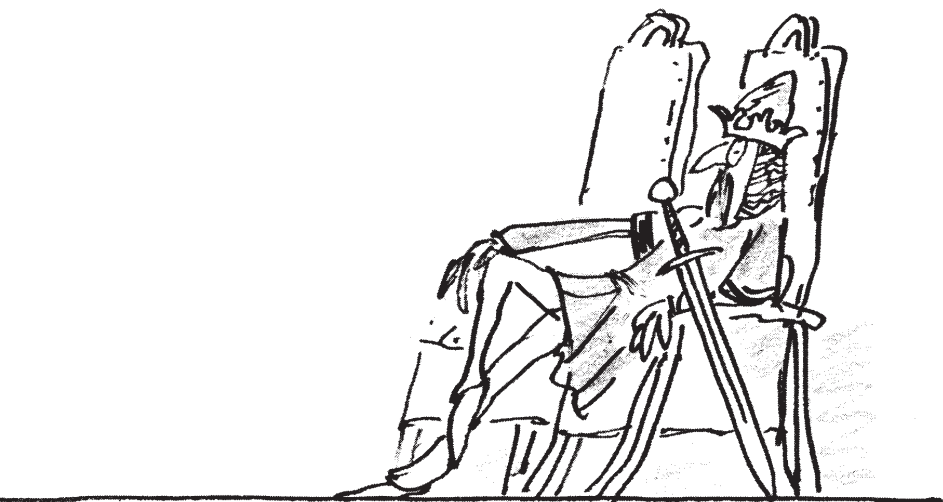

Mentrestant, el rei Artús s'havia estat preparant per la trobada amb el seu distingit convidat. S'havia posat el vestit reial i la corona, i ell i la reina Ginebra s'havien traslladat a la sala del tron, on rebien sempre els visitants il·lustres.

–De què va tot això dels visitants, Gads? –va preguntar el rei, mentre s'escarxofava al tron tatxonat amb diamants, i amb la seva famosa espasa, l'Excalibur, al costat.

–Busquen alberg temporal aquí, Majestat. S'han perdut de tornada a Lincoln West.

–A Lyonesse –li va xiuxiuejar en Herbert, que era molt bo en geografia i podia esmentar totes les capitals d'Europa i part de les d'Orient.

–Nosaltres no hem negat mai l’entrada a Camelot a ningú! Fes-los entrar –va sentenciar el rei Artús.

Sir Gadabout i en Herbert van anar a cridar Sir Rudyard per a l’audiència amb el rei.

–El rei Meliodas és un gran governant, amb un exèrcit de cavallers gairebé tan famosos com els nostres cavallers de la Taula Rodona –va dir-li Sir Gadabout a en Herbert pel camí.

–Sir Rudyard el Ranci no fa pas la impressió de ser un gran cavaller –va remarcar en Herbert–. I tampoc no fan cara d’estar gaire perduts. Si en voleu saber la meva opinió, aquí hi ha alguna cosa que fa pudor de socarrim.

Com que a Sir Gadabout sempre li agradava veure el costat bo de les persones, va ignorar els comentaris del fidel escuder i va portar els visitants davant del rei.

–Majestat, permeteu-me que us presenti Sir Rudyard el Ranci de... de... Lyme Regis.

–De Lyonesse! –li va xiuxiuejar en Herbert amb resignació.

Sir Gadabout va tornar a començar:

–Permeteu-me que us presenti Sir Rudyard el Ranci de Lyonesse, la seva dona, Lady Belladonna, i el seu escuder, l’Ivan Bregues. Oh, i el seu gos, Michael.

–Conegut afectuosament com en Mick Boig –hi va afegir Sir Rudyard.

–És un plaer conèixer-vos –va dir el rei Artús–. Qualsevol cavaller del meu amic, el rei Meliodas, és benvingut aquí. I quin gosset tan bufó!

El gos va saltironar alegrement cap al rei, que es va inclinar per acariciar-lo. De sobte, en Mick Boig va fer un moviment ràpid amb el cap i va mossegar el rei al nas.

–Has fet un moviment massa brusc! –es va queixar amargament Lady Belladonna amb aquella veu estrident que tenia–. Has espantat el pobre Michael.

–Quina desconsideració per part meva –va contestar amb molt de tacte el rei Artús, mentre sentia com li bullia el nas adolorit. Però Sir Rudyard estava per una altra cosa, pendent de la magnífica espasa del rei:

–I aquesta deu ser la famosa Excalibur, oi?

–Efectivament –va respondre el rei Artús mentre acariciava orgullós l'empunyadura enjoiada.

–Diuen –va continuar Sir Rudyard– que té un valor incalculable, i que fins i tot té poders màgics.

–Podria molt ben ser –va assentir el rei–. Però de-
veu estar cansats i afamats després d'un viatge tan llarg. Ara descansau una estona i aquest vespre farem un bon banquet en honor vostre.

–Encara sou més generós del que m'havien explicat –va aclarir Sir Rudyard. I hi va afegir:– Estic segur que seure i sopar al costat vostre serà un especial i atzarós inici de la nostra estada. (Malaura-

dament seguia tenint present l'hàbit d'escopir cada cop que pronunciava la lletra s.)

El rei Artús, que era molt ben educat, no es va poder eixugar la cara fins que se'n van haver anat. I va ordenar a en Herbert que els acompanyés a les habitacions dels convidats.

En Herbert va guiar els visitants escales amunt cap a unes estances amples i ben moblades. Pel camí, en Mick Boig va intentar arrencar-li un tros de turmell, a en Herbert, quan ningú no mirava, però l'escuder, que ja desconfiava dels nouvinguts, es va apartar d'un salt just a temps. Lady Belladonna, però, va veure de reüll el que havia passat.

—Ha intentat clavar una puntada de peu a en Michael! —es va queixar.

—M'he entrebancat, senyora. Ha estat un accident.

L'Ivan Bregues va estrènyer els enormes punys que tenia i va llançar una mirada tan ferotge a en Herbert que la pintura d'una de les portes de les habitacions de convidats es va començar a esquerdar.

–Estic segur que no ha estat res –va dir Sir Rudyard, esquitxant en Herbert a cada essa que pronunciava.

En Herbert es va sentir alleujat un cop els convidats van ser dins les habitacions tancats. Però just quan es va girar per anar-se'n, els va sentir parlant a l'altra banda de la porta.

–Us hi heu fixat? –va preguntar Sir Rudyard.

–Éz tan bonica! –va exclamar l'Ivan Bregues.

–La vull ara mateix! –va ordenar Lady Belladonna.

–Paciència, estimada –va sentir com li contestava el seu marit–. Cada cosa al seu temps. I va esclatar en una riallada diabòlica.

–Ho sabia! –es va dir en Herbert per a si mateix, mentre marxava–. Definitivament hi ha alguna cosa que fa pudor de socarrim.